

Мова

Микола Сингаївський

Ми з правіку народжені бути,
І в собі відкривати світи.
Та примножувать серцем здобуте,
Та святині свої берегти.

Промовляти – одвічне жадання,
Наче бачити чисту блакить...
Кожен голос – то наше дихання,
Кожним звуком нам серце болить.

Наче злагоди, прагнем обнови
Од своїх первобутніх основ.
Через пісню вертаєм до мови,
А від мови – до пісні знов.

Щоб душею відчути боління
Незагойних чорнобильських ран...
Тож якої землі ми коріння?
І якого народу наш храм?

Залишаєм у спадок нащадкам
Колискової зоряний цвіт.
І відроджуєм наче спочатку
Слова отчого заповіт.

А від нього – і мова родинна –
Розповита, розкута життям.
А від мови – сильніша людина,
Що себе називає ім'ям.

То в задумі притихла, мов пуща,
То розбурхана, наче гроза,
Мова – суцця і невмируща,
Мова – материна сльоза.